

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 27930

гр. София, 10.07.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
закрито заседание на 10.07.2026 г. в следния състав:

като разглежда дело номер **8296** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“з“, „гг“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. К.,ЕГН [ЕГН],чрез адв.Л., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2,ап.4,тел:0884093511срещу ЗППАМ № GRAM 2656315 от 04.06.2026г. постановена от младши автоконтрольор В. М., отдел Пътна полиция при СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е постановено временно отнемане СУМПС до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 6 месеца.

С жалбата е отправено искане по чл. 166, ал. 4 от АПК вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ за спиране предварителното изпълнение на заповедта. Твърди се,че на жалбоподателят се налага ежедневно да се придвижва с автомобил поради лични и служебни ангажименти,респ. наложената му мярка би причинила значителни и труднопреодолими вреди. Същевременно общественият интерес от налагане на мярката е обезпечен и гарантиран, а и заповедта е постановена въз основа напълно погрешни констатации, доколкото жалбоподателят не е бил лишен от право да управлява МПС. Позицията се и на практика на СЕС по решение С-605/23 за да обоснове твърдението,че обхвата на съдебният контрол в процедура като поцесната не следва да се ограничава само до наличието на значителни и труднопоправими вреди, а да се прецени и дали искането е обосновано от фактическа и правна страна с доводи,които на пръв поглед могат да разкрият незаконосъобразност на разглежданата мярка.

Съгласно разпоредбата на чл. 172 ал.6 ЗДвП, подадената жалба срещу заповедта по чл.171 т.1 от Закона не спира изпълнението и. От своя страна, специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП на заповед по чл. 172, т. 1 от ЗДвП, поради което - приложими са общите правила по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК.

Безспорно, изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт,

допуснато независимо дали по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги въздейства негативно върху правната сфера на адресата. Това негативно въздействие подлежи на доказване във всеки конкретен случай в съответствие с нормативно предвидените основания. В тази връзка, оспорващият, който иска спиране, трябва да посочи конкретните вреди, които незабавното изпълнение би могло да му причини по вид и значителност. Успоредно с това, следва да се установи и настъпването им в степен на достатъчна вероятност.

Следва да се отбележи още, че нормативното изискване налага вредите да настъпят в резултат от предварителното изпълнение, а не от самия административен акт.

Безспорно, с Решение на СЕС по дело С-605/23 от 03.07.2025 г., макар постановено в хипотезата на ПАМ за спарване данъчното законодателство, но при общовалидност на констатациите на СЕС досежно същността и характера на мерките водещи до преустановяване дейност поради допуснато нарушение, Съдът в Л. е приел, че съдебният контрол, упражняван в рамките на искане за спиране на предварително изпълнение на принудителна административна мярка с наказателен характер, не може да се ограничава само до наличието на значителни или трудно поправими вреди, които би причинило това предварително изпълнение, като изключва всякаква възможност сезираният с това искане съд да прецени дали то е обосновано от правна и фактическа страна с доводи, които на пръв поглед могат да разкрият незаконосъобразността на разглежданата мярка /съображения по т. 48, 49, 54, 55/.

Успоредно с това Върховния административен съд е имал възможност да постанови, че при преценката за законосъобразност съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за прилагане на ПАМ, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. ... И когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност. /виж в този смисъл Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС и др./.

В тази връзка съдът съобрази, че Заповедта е постановена затова, че жалбоподателят е шофирал/с детайлно описание на време и място/ след като е лишен от право да управлява МПС с влязло в сила НП № 25-4332-032392/02.02.2026г., връчено на 25.02.2026г., влязло в сила на 12.03.2026г. Поради което е като е утаноено, че е налице нарушение на чл.150 ал.1, ответника е приел, че е е налице предпоставка за прилагане на мярката по чл.171 т.1 б.з „гг“ от ЗДвП. Същевременно и в диспозитива на заповедта е посочено, че мярката по чл.171 т.1 б.з „гг“ от ЗДвП се прилага за нарушение по чл.175 ал.3 ЗДвП.

Доколкото съответствието на фактическите с правните основания е въпрос на преценка по същество, то с оглед искането за спиране съдът съобрази:

Специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП на заповед по чл. 172, т. 1 от ЗДвП, поради което - приложими са общите правила по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК.

Безспорно, изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато независимо дали по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги въздейства негативно върху правната сфера на адресата.

Това негативно въздействие подлежи на доказване във всеки конкретен случай в съответствие с нормативно предвидените основания. В тази връзка, оспорващият, който иска спиране, трябва да посочи конкретните вреди, които незабавното изпълнение би могло да му причини по вид и значителност. Успоредно с това, следва да се установи и настъпването им в степен на достатъчна вероятност.

Следва да се отбележи още, че нормативното изискване налага вредите да настъпят в резултат от предварителното изпълнение, а не от самия административен акт.

В тази връзка ясно следва да се подчертае:

Всички описани вреди всъщност намират изражение само в евентуалното ангажиране на допълнителни разходи, свързани с неизползване на автомобила, респ. ангажиране друг ресурс за компенсиране функцията, която автомобила изпълнява в дейността на жалбоподателя. Всички тези вреди обаче са обезщетими по своя характер и не представляват нито значителни, нито труднопоправими вреди по смисъла на закона.

ВАС е имал възможността да се произнесе, в аналогичен контекст, посочвайки, че дори да се приеме, възможността на жалбоподателя да се причинят вреди от невъзможността да управлява автомобил, то тези вреди не са нито значителни, нито труднопоправими. /в под. см. напр. Определение № 6499 от 2.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3787/2019 г., VII о., Определение № 10087 от 1.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7133/2019 г., VII о. и др. /.

Всъщност, жалбоподателят нито посочва конкретни вреди/а само общо описани/, нито техният вид и значителност и реално проявление, така, че същите да излезнат отвъд категорията – твърдение и да придобият противопоставима на общественият интерес вероятност, позволяваща съдът да осъществи анализ в детайли.

На първо място - твърдението, че невъзможността за употреба на ватомобила ще доведе до неевъзможност за изпълнение на дейността на дружеството е напълно недоказано.

На второ място – в рамките на град като С. са налице редица способности за придвижване, в т.ч. градски транспорт, наем на автомобил и пр. .

На трето място – посочените твърдения имат отношение към действието на самата заповед, а не към предварителното и изпълнение и в този смисъл са напълно нетоносимой. Дори съдът служебно да перефразира същото съотнасяйки го към предварителното изпълнение, то така посочените вреди не са нито труднопоправими, нито значителни по смисъла на закона, в степен, обосноваваща спиране допуснатото предварително изпълнение по силата на закона.

Всички твърдени вреди са обезщетими по исков път чрез ангажиране отговорността за вреди причинени от незаконосъобразен акт с доказване конкретните разходи и тяхната необходимост, респ. взаимовръзката между причинените вреди и пропуснатите ползи като последица от незаконосъобразният акт/в съставомерните хипотези/.

С оглед звършеното позоваване на практиката н СЕС, съдът счита, че е нужно да отбележи още:

В своята жалба ицето твърди, че прилага както посоченото в заповедта НП, така и подадена жалба срещу него. Такива обаче не са приложени, поради което и съдът не може да формира извод за наличието на суспензивен ефект на подадената жалба по отношение на влизането в сила на НП. Респ. наличието на нови обстоятелства, като основание за спиране предварителното изпълнение на заповедта по силата на чл.166 ал.2 изр. второ АПК.

С оглед изложеното процесното искане се явява неоснователно и не обосновава защита на частния интерес надделяваща над публичния интерес, обезпечен чрез допуснатото по силата на закон предварително изпълнение на заповедта.

Успоредно с това на жалбоподателя следва да се посочи, че може да предяви повторно искането си при наличие на нови обстоятелства и представяне на конкретни доказателства в т.ч. във връзка с твърдението за значими и тредно поправими вреди/ясна конкретизация и доказване за да може да бъде осъществена преценка за необходимост от защита на частният интерес надделяващ на държавния/,респ. във връзка с твърдението за невлизане в сила на НП и пр.

Поради това и на основание чл. 166, ал. 3 във вр. с ал. 4 и ал. 2 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, искането следва да се отхвърли.

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на М. К.,ЕГН [ЕГН] за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № GРАМ 2656315 от 04.06.2026г. постановена от младши автоконтрольор В. М., отдел Пътна полиция при СДВР.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от неговото съобщаване.

Препис от определението да се изпрати на страните.